

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/27/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201310
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201310.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcov: 1/ Y., bytom H., 2/ P., bytom MN., obaja zastúpení: JUDr. Miloš Barbuš, advokát, Štúrova 13, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky (právny nástupca Obvodného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky, predtým Krajského stavebného úradu v Bratislave), so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: E., bytom A., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č.: A-2011/1095-DLD zo dňa 15. apríla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 110/11-70 zo dňa 23. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 110/11-70 zo dňa 23. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia pôvodne označeného žalovaného - Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2011/1095-DLD zo dňa 15. apríla 2011, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie stavebného úradu - Mestská časť Bratislava- Podunajské Biskupice č.: SU 2561/2009/8986/Pa zo dňa 22.11.2010, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v súlade so zákonom a žalobné dôvody žalobcov neodôvodňujú jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v

intenciách ustanovení § 88 ods. 1, písm.b/ v spojení s § 88a ods.1,2,4,7 s § 62 ods.1, s § 66 ods.1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon), súčasne v intenciách ustanovení § 46 v spojení s § 47 ods. 2, s § 24 ods.2 a s § 59 ods.2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej správny poriadok), ktorú právnu úpravu citoval, zdôrazniac čl. 1 ods.1, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky - I. ÚS 17/1999, nález zo dňa 22.09.1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s 365, I. ÚS 44/1999, nález z 13.10.1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.04.2008, nález Ústavného súdu SR sp. zn. P1. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007, nález Ústavného súdu SR sp. zn. P1. ÚS 16/06 zo dňa 24.06.2009, nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 06.02.2008.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že na základe žiadosti stavebníka - pribratého účastníka, stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Podunajské Biskupice vydala rozhodnutie č. SU 1449/2008/5018/Pa povolil v spojenom územnom a stavebnom konaní stavbu: „Rodinný dom - „nadstavba a prestavba na administratívne priestory a prislúchajúca technická vybavenosť“; na základe odvolania uvedené stavebné povolenie bolo rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2009/956/HVR zo dňa 20.1.2009 zrušené a vec bola vrátená stavebnému úradu na nové prejednanie a rozhodnutie; stavebník podal žiadosť o dodatočné povolenie predmetnej stavby, keďže s realizáciou stavby začal skôr, ako ju mal právoplatne povolenú; stavebný úrad rozhodnutím SU 2561/2009/8986/Pa zo dňa 22.11.2010 stavbu dodatočne povolil v rozsahu určenej v objektovej skladby a zároveň umiestnil objekty SO 05 a SO 07; na základe odvolania žalobcov proti uvedenému rozhodnutiu Krajský stavebný úrad v Bratislave napadnutým rozhodnutím zo dňa 15.4.2011 zmenil prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 22.11.2010 v znení uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho vyhodnotil námietky žalobcu obsiahnuté v žalobe ako nedôvodné. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 46 v spojení s § 47 ods. 2 správneho poriadku a postavenie a účel výroku správneho rozhodnutia konštatoval, že z obidvoch rozhodnutí žalobou napadnutých je celkom zrejmé ako bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté a to i bez právneho porovnávania znenia rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov. Poukázal na to, že odvolací orgán môže napadnuté prvostupňové rozhodnutie zmeniť a to spravidla vtedy, ak bol skutkový základ veci zistený správne a ak rozsah došetrenia nepresahuje možnosti druhostupňového orgánu, pričom pri zmene rozhodnutia môže ísť buď o čiastočnú zmenu alebo zmenu úplnú a odvolací správny orgán môže zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti. Podľa názoru krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je v danom prípade charakteristická svojou prehľadnosťou, takže nie potrebné potrebné právne porovnanie výroku napadnutého a prvostupňového rozhodnutia. Poukazom na § 59 ods. 2 správneho poriadku krajský súd konštatoval, že v danom prípade boli relevantné dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, a preto žalovaný ako odvolací orgán postupoval v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku, keď prvostupňové rozhodnutie zmenil v naznačenom smere. Odmietol tvrdenie žalobcov o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia, keď slovo „ruší“ použité vo výroku druhostupňového rozhodnutia nebolo použité ako vyjadrenie spôsobu rozhodnutia o odvolaní žalobcov, pretože zo samotného textu ako aj jeho grafickej úpravy je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie bolo zmenené a nie zrušené. Konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie treba vykladať v spojitosti s napadnutým rozhodnutím.

Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 24 ods. 2 správneho poriadku krajský súd konštatoval, že doručka je verejnou listinou a správny orgán nie je oprávnený spochybňovať údaje na nej vyznačené poštovým doručovateľom, kým sa nepreukáže opak, pričom žalobcovia až v podaní zo dňa 3.12.2010 uviedli, že sa v mieste doručenia dlhodobo (od roku 2008) nezdržiavajú, nakoľko bývajú na J.. Podľa názoru krajského súdu, ak aj došlo k pochybeniu pri vyhodnotení námietok ako podaných po lehote v súvislosti s doručovaním na adresu, ktorú žalobcovia uvádzali na všetkých svojich podaniach, toto pochybenie musia znášať samotní žalobcovia, ktorí mali vedomosť o konaní, a neuviedli správnym orgánom inú adresu a skutočnosť, že sa v čase doručovania zdržiavali na inej adrese, oznámili až po vydaní prvostupňového rozhodnutia. Krajský súd mal za to, že žalovaný rešpektoval procesné práva žalobcov, keď sa vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal s ich odvolacími námietkami, ktoré boli v podstate totožné s námietkami uplatnenými pred stavebným úradom. Poukazom na právnu úpravu

ustanovenú v § 88 ods. 1 písm. b/, v spojení s § 88a ods. 1,2,4,7 s § 62 ods. 1 a s § 66 ods. 1 stavebného zákona krajský súd konštatoval, že z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že ak stavebný úrad zistí stavbu realizovanú bez stavebného povolenia, nemôže pristúpiť priamo k nariadeniu jej odstránenia, ale je povinný vždy najskôr skúmať, či takúto stavbu nemožno dodatočne povoliť postupom podľa § 88a stavebného zákona, s tým že klasické stavebné konanie už stratilo svoje opodstatnenie.

Aj podľa názoru krajského súdu Hlavné mesto SR Bratislava je zmysle § 140a ods. 1 písm. a/, v spojení s § 140a ods. 2 a s § 140b ods. 1 stavebného zákona dotknutým orgánom vydávajúcim záväzné stanoviská na účely konaní podľa stavebného zákona a obsah takéhoto záväzného stanoviska je pre správny orgán záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže vo veci rozhodnúť. Súhlasil s tvrdením žalovaného, že proces prehodnotenia záväzného stanoviska Hlavného mesta SR Bratislavy podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona jednostupňovým, keďže hlavné mesto nemá svoj nadriadený orgán. Uviedol, že Hlavné mesto SR Bratislava vydalo dňa 29.3.2011 stanovisko č. MAGS ORM 39525/11/39060, obsiahnuté aj v napadnutom rozhodnutí, z ktorého jednoznačne vyplýva že tento dotknutý orgán potvrdil svoje záväzné stanovisko zo dňa 7.7.2010 a zároveň svoju kompetenciu týkajúcu sa vydávania záväzných stanovísk.

Vo vzťahu k námietke žalobcov, týkajúcej sa rozporu záväzného stanoviska vo veci počtu podlaží s územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy, krajský súd uviedol, že stavebník predložil súhlasné záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislava zo dňa 7.7.2010, ktoré bolo týmto orgánom potvrdené aj následným stanoviskom zo dňa 29.3.2011; hlavné mesto posúdilo projektovú dokumentáciu stavby vo vzťahu k záväzným regulatívom funkčného využitia a priestorového usporiadania a dospel k záveru, že stavba je v súlade s územným plánom, ktoré záväzné stanovisko bolo pre správne orgány záväzné. Poukázal na to, že pre dotknuté rozvojové územie je určený záväzný regulatív priemernej podlažnosti 2 - 3, pričom stavba je v danom prípade trojpodlažná + podkrovie. Konštatoval, že v danom prípade ide o stavbu, ktorá má 3 nadzemné podlažia a štvrté má charakter podkrovia, pričom zo STN 73 4301 vyplýva, že podkrovie je považované za podlažie, ale do celkovej podlažnosti stavby sa nezaráta, v ktorej súvislosti poukázal na právnu úpravu vyhlášky č. 532/2002 Z.z..

Vo vzťahu k žalobnej námietke, týkajúcej sa postupu podľa § 88a ods. 1 veta prvá stavebného zákona, krajský súd konštatoval, že vzhľadom na iný charakter konania o dodatočnom povolení stavby, ktorú stavebník začal realizovať bez právoplatného stavebného povolenia na základe novej projektovej dokumentácie a nových stanovísk dotknutých orgánov, tu už nebola väzba na predchádzajúce stavebné konanie, v ktorom bolo vydané a neskôr zrušené stavebné povolenie. Odmietol tvrdenia žalobcov, že by stavba bola postavená v rozpore s vyhláškou č. 532/2002 Z.z., zdôrazniac, že súlad stavby s platnou územnou plánovacou dokumentáciou posúdil príslušný dotknutý orgán (hlavné mesto) a taktiež aj ostatné dotknuté orgány sa k veci vyjadrili kladne, pričom ich podmienky boli zahrnuté do výrokovej časti rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu v danej veci neboli porušené ustanovenia stavebného zákona namietané žalobcom.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spĺňa požiadavky uvedené v § 47 ods. 3 správneho poriadku, keďže je presvedčivo odôvodnené, keď žalovaný sa náležite vysporiadal so všetkými námietkami žalobcov, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dáva dostatočnú odpoveď na všetky právne a skutkové otázky, ktoré boli predmetom konania a ich zodpovedanie bolo pre výsledok konania určujúci. Konštatoval, že žalovaný sa vecou starostlivo zaoberal a svoj názor aj logicky odôvodnil a súčasne dodržal aj atribúty spravodlivého procesu. Krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol, keďže napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcov neodôvodňovali jeho zrušenie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcom nepriznal právo na náhradu trov konania vzhľadom na ich neúspech v konaní a rovnako ani žalovanému, ktorý v takomto prípade zásadne nemá právo na náhradu trov konania. Nepriznal náhradu trov konania ani pribratému účastníkovi poukazom na právnu úpravu správneho súdnictva.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia. Navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadali náhradu trov konania.

Z dôvodov písomného odvolania vyplýva, že žalobcovia svoje odvolanie odôvodnili tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Žalobcovia trvali na dôvodoch, ktoré uviedli v žalobe. Výslovili názor, že tak prvostupňový správny orgán ako aj odvolací správny orgán sa v správnom konaní vecou náležite nezaoberali, keď neprihliadli na skutkové okolnosti, ktoré v správnom konaní namietali.

Namietali, že žalovaný ako aj súd prvého stupňa nesprávne aplikovali na danú situáciu § 24 ods. 2 správneho poriadku. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 24 ods. 2 správneho poriadku uviedli, že uvedeným spôsobom možno písomnosť doručiť len za predpokladu, že sa adresát v mieste doručenia zdržiava, alebo nebol zastihnutý, pokiaľ sa však adresát v mieste doručenia z akéhokoľvek dôvodu nezdržiava, zásielku treba vrátiť správnomu orgánu ako nedoručiteľnú, pričom v danom prípade sa navrhovatelia na danej adrese nezdržiavali, takže je neprípustné v tomto prípade postupovať podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku. Dali do pozornosti, že v uvedenom ustanovení, ako ani v žiadnom inom právnom predpise nie je upravená oznamovacia povinnosť, podľa ktorej by navrhovatelia boli povinní oznámiť správnym orgánom zmenu miesta, na ktorom sa zdržujú. Mali za to, že správny orgán svojím postupom im odňal právo podať námietky ako účastníci konania. Za absurdnú považovali argumentáciu súdu, že mohli predpokladať, že staviteľ začne stavbu stavať aj bez stavebného povolenia, o čom im správne orgány budú zasielať ďalšiu korešpondenciu. V tejto veci poukázali na rozpor tvrdení súdu, ktorý striktné oddeľuje „prvé“ konanie, v ktorom bolo vydané stavebné povolenie a následne bolo zrušené, od „druhého“ konaniam podľa § 88a ods. 1 o dodatočnom povolení stavby. Dôvodili, že vzhľadom k tomu že, keď prvostupňový súd sám usúdil, že dané stavebné konanie nemá žiadnu väzbu na predošlé stavebné konanie, je zrejme, že stavebník postavil stavbu bez stavebného povolenia, a preto prichádzal do úvahy len postup podľa § 88a ods. 1 prvá veta, pričom z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného o dodatočnom povolení stavby vyplýva, že stavebný úrad ako aj žalovaný nesprávne postupovali podľa § 88a ods. 1 druhá veta. Namietali nezákonný postup správnych orgánov oboch stupňov, keďže mali postupovať v súlade s § 88 a ods. 1 prvá veta a mali skúmať, či dodatočné stavebné povolenie nebude v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Výtýkali súdu prvého stupňa, že uvedeným rozporom medzi argumentáciou žalovaného a zákonnými ustanoveniami - § 88a ods. 1 stavebného zákona sa prvostupňový súd vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal, majúc zato že prvostupňový súd neposudzoval vec komplexne, keďže si svojvoľne vybral určité skutočnosti na posudzovanie a toto svoje posúdenie pomerne vágne odôvodnil. V danej súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cdon/386/1997, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 508/2011 z 21.2.2012, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 110/09 z 2. 4. 2009.

Nesúhlasili s právnym názorom krajského súdu, že ak sa začne stavať načierno bez stavebného povolenia tak je územné konanie už neopodstatnené, považujúc takýto výklad v rozpore s ustanoveniami stavebného zákona a s ustálenou judikatúrou, dajúc do pozornosti rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 8.2.2007 č. 1As 46/2006 - 75 Zb. NSS 1202/2007 a na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 4.9.2003 č. 7A 178/2002 - 36 Zb. NSS 117/2004. Tvrdil, že vzhľadom k tomu, že predmetná stavba menila svoje vonkajšie pôdorysné ako aj výškové ohraničenie, bolo nevyhnutné, aby bolo pre takúto zmenu stavby vydané aj územné rozhodnutie.

Považovali za nesprávnu aj argumentáciu súdu prvého stupňa vo vzťahu k záväznému stanovisku Hlavného mesta SR Bratislavy vydaného v preskúmvanej veci. Uviedli, že Hlavné mesto SR Bratislava ako dotknutý orgán podľa § 140a ods. 2 stavebného zákona vydal záväzné stanovisko v spojení s § 140a ods. 3 a § 140b stavebného zákona a § 4 ods. 3 písm. d/ a j/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ako záväzné stanovisko k investičnej činnosti. Výslovili názor, že nadstavba, prístavba a prestavba rodinného domu nie je investičnou činnosťou v obci. Poukazom na právnu úpravu § 140b ods. 2 stavebného zákona a § 4 ods. 3 písm. d/ a j/ zákona o obecnom zriadení, uviedli, že Hlavné mesto SR Bratislava ako dotknutý orgán vo svojom záväznom stanovisku neuviedol ustanovenia osobitného predpisu, na základe ktorého vydalo záväzné stanovisko k investičnej činnosti v obci, majúc za to, že zo strany dotknutého orgánu bolo porušené nielen ustanovenie § 140b ods. 2 stavebného zákona, ale bolo vydané záväzné stanovisko k investičnej činnosti v obci i napriek tomu, že na vydanie takéhoto stanoviska Hlavné mesto SR Bratislava ako dotknutý orgán neoprávňuje žiaden osobitný predpis, pričom je tiež zrejme, že nadstavba, prístavba a prestavba rodinného domu nie je investičnou činnosťou v obci,

čím Hlavné mesto SR Bratislava ako dotknutý orgán prekročil svoje právomoci, ktoré mu ukladá zákon. Namietali, že uvedenou námietkou sa prvostupňový súd vôbec nevysporiadal vo svojom odôvodnení. Žalobcovi nepovažovali za správny ani záver, ktorý prijalo Hlavné mesto SR Bratislava vo svojom záväznom stanovisku, keď tvrdí, že pri vydaní záväzného stanoviska sa opiera o územnoplánovacia dokumentáciu a to o územný plán Hlavného mesta SR Bratislavy, ktorý bol schválený uznesením Mestského zastupiteľstva Hlavného mesta SR Bratislavy č. 123/2007, poukazom na to, že v danom prípade ide o štvorpodlažný objekt, avšak podľa územného plánu je prípustný počet nadzemných podlaží 2 až 3, a preto záväzné stanovisko je v rozpore s územným plánom. Záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislavy považovali za zmätočné. Vo vzťahu k charakteru podkrovia žalobcovia poukázali na definíciu pojmu podkrovia uvedenú v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/113/2011 zo dňa 30.11.2011. Trvali na tom, že predmetná stavba je v rozpore so záväzným regulatívom určeným pre dotknuté rozvojové územie, ktorý určuje podlažnosť 2 - 3 nadzemné podlažia. Poukázali na priloženú fotodokumentáciu. Výtýkali prvostupňovému súdu, že sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal so skutočnosťou, že predmetná stavba má štyri podlažia plus podkrovie. Vyslovili názor, že záväzné stanovisko sa pre potreby dotknutého stavebného konania stáva nepoužiteľným, keďže bolo vydané k pôvodnému projektu a nie k stavbe reálne postavenej.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že žalobcovia v odvolaní neuviedli žiadne nové skutočnosti. Trval na dôvodoch vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj na dôvodoch uvedených vo vyjadrení k žalobe.

Pribratý účastník konania sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril a odvolací návrh nepodal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcov (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. boli s účinnosťou od 1. januára 2013 zrušené krajské stavebné úrady, ktorých pôsobnosť a právomoc prešla na obvodné úrady v sídlach krajov a podľa § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného, ktorým je okresný úrad.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia pôvodne označeného žalovaného správneho orgánu - Krajského stavebného úradu Bratislava, č. A-2011/1095-DLD zo dňa 15. apríla 2011, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci mu na ďalšie konanie.

Krajský stavebný úrad Bratislava rozhodnutím č. A-2011/1095-DLD zo dňa 15. apríla 2011 zmenil vo výroku uvedeným spôsobom rozhodnutie stavebného úradu - Mestská časť Bratislava- Podunajské Biskupice č.: SU 2561/2009/8986/Pa zo dňa 22.11.2010.

Mestská časť Bratislava- Podunajské Biskupice - stavebný úrad, prvostupňovým rozhodnutím č.: SU 2561/2009/8986/Pa zo dňa 22.11.2010 podľa § 88a ods.1 v spojení s § 88 ods.1, písm. b/ a s § 66 ods.1 stavebného zákona vydala stavebníkovi E. dodatočné stavebné povolenie stavby - „Rodinný dom -

nadstavba, prístavba a prestavba na administratívne priestory a prislúchajúca technická vybavenosť“, Popradská ulica, nehnuteľnosť súpisné číslo 10058, parcelné číslo 4565/1, 4565/2 a 4566, s prípojkami inžinierskych sietí na nehnuteľnosti parcelne číslo 4661/5 a dopravným napojením a statickou dopravou na nehnuteľnostiach parcelné číslo 4565/2, 4566, 4570 a 4571/2, katastrálne územie J..

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o dodatočnom povolení stavby - nadstavba, prístavba a prestavba rodinného domu na administratívne priestory a prislúchajúca technická vybavenosť v prospech stavebníka E. podľa stavebného zákona postupom podľa správneho poriadku.

V.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaná,

demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej splnenie zákonných podmienok pre dodatočné povolenie stavby - nadstavby, prístavby a prestavby už existujúceho rodinného domu v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v §§ 88a a nasl. stavebného zákona postupom v zmysle ustanovení správneho poriadku, a preto odvolací súd zameral svoju pozornosť na uvedené sporné skutočnosti.

Podľa § 88a ods.1,3,4,7 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Ak vlastníka stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastníka zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci. V rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 66 ods.1 stavebného zákona v platnom znení v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie.

V zmysle § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.(Zákon č.71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods.1,2,4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods.1,2 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami účastníkov správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Predpokladom začatia stavebného konania podľa §§ 88a nasl. stavebného zákona je zistenie stavebným úradom, že stavba, jej zmena, resp. jej časť, bola postavená resp. sa začala stavať bez stavebného povolenia, alebo v zákonom stanovených prípadoch bez splnenia si ohlasovacej povinnosti, alebo v rozpore s ním, pričom stavebný úrad začne aj z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia §§ 58 až 66 stavebného zákona upravujúce stavebné konanie o vydaní stavebného povolenia.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu v konaní o nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníckovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstaráť všetky potrebné doklady, t.j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Pojem verejného záujmu nie je v stavebnom zákone presne definovaný, avšak vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad nepovolenej stavby, resp. jej zmeny, alebo jej časti s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, s určenými záväznými limitmi a regulatívami, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení

vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby, jej zmeny alebo zmeny jej časti ide a na aký účel sa má stavba, jej zmena, resp. zmena jej časti v budúcnosti užívať a ktoré záujmy budú tým dotknuté.

Zákondarca v právnej norme § 61 ods. 1 stavebného zákona ustanovuje právo účastníkom stavebného konania predložiť svoje námietky, avšak najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak sa na ne neprihliadne.

Vchádzajúc zo skutkových zistení danej veci vplýva, že stavebný úrad- Mestská časť Bratislava-Podunajské Biskupice, ako príslušný správny orgán prvého stupňa na žiadosť stavebníka - pribrátého účastníka E. dodatočne povolil pristavbu, nadstavbu a prestavbu jeho rodinného domu, potom ako rozhodnutie o stavebnom povolení predmetnej stavby bolo zrušené a vrátené stavebnému úradu na ďalšie konanie.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, keď stavbu stavebníka začatú bez platného stavebného povolenia posudzovali na základe predložených stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy, platných regulatív pre dané územie určených územným plánom mesta, či stavba je v súlade s verejnými záujmami, pričom v odôvodneniach rozhodnutí sa s námietkami žalobcov riadne vysporiadali, keď z rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu - dodatočné stavebné povolenie, vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré dodatočne legalizuje už uskutočnenú zmenu stavby a v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia stavebný úrad skúmal, či uskutočnením stavebných úprav predmetnej stavby nedošlo k porušeniu práva na ekologické, hygienické a občianske práva, ako aj či nedošlo k zhoršeniu štandardu bývania žalobcov.

V danej súvislosti odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa všetkým vlastníkom poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota tak, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). Taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 1 v znení dodatkového protokolu č. 1 poskytuje ochranu majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Na uvedenú právnu úpravu nadviazal zákondarca aj v Občianskom zákonníku v §§ 123 a nasl., keď v právnej norme § 124 stanoví, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana. Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že oproti právu žalobcov na nerušený výkon ich vlastníckeho práva, je postavené právo stavebníka tiež na riadny výkon vlastníckeho práva.

Vchádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva súčasne do pozornosti žalobcov právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“

Vzhľadom aj k uvedenému odvolací súd v danom prípade považoval za správny postup správnych orgánov oboch stupňov, keď v preskúmvacom konaní, predmetom ktorého bolo posúdenie realizácie predmetnej stavby stavebníkom bez platného stavebného povolenia stavebného úradu, upriamili svoju

pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania a to tak v prípade stavebníka ako aj žalobcov. Pokiaľ teda správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zveruje stavebný zákon, pri výkone verejnej moci dohliadali na dodržiavanie nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzovali výkon práv všetkých účastníkov konania (stavebníka i žalobcov) s rovnakým obsahom, takýto postup treba považovať za správny a súladný so zákonom. Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za správne a súladné so zákonom rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, keď na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu stavebníkovi vydali dodatočné povolenie stavby, keďže z výsledkov dokazovania nevyplynulo, že by stavebné úpravy realizoval v rozpore s verejným záujmom.

Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcov nesprávnej aplikácii § 24 ods.2 správneho poriadku súdom prvého stupňa sa stotožňuje s konštatáciou prvostupňového súdu, že v konaní správneho orgánu prvého stupňa nedošlo k pochybeniu v doručovaní písomností žalobcom. Krajský súd správne konštatoval, že doručka je verejnou listinou a správny orgán nie je oprávnený spochybňovať údaje na nej vyznačené poštovým doručovateľom, kým sa nepreukáže opak, pričom žalobcovia až v podaní zo dňa 3.12.2010 uviedli, že sa v mieste doručenia dlhodobo (od roku 2008) nezdržiavajú, nakoľko bývajú na J.. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcov, že v uvedenom ustanovení, ako ani v žiadnom inom právnom predpise nie je upravená oznamovacia povinnosť, podľa ktorej by navrhovatelia boli povinní oznámiť správnym orgánom zmenu miesta, na ktorom sa zdržujú, avšak ak v správnom konaní, v ktorom v podaniach ako účastníci správneho konania uvádzali svoju adresu, jej zmenu konajúcemu správnenému orgánu neoznámili a poštový doručovateľ nedoručenú zásielku vrátil správnenému orgánu ako nevyzdvihnutú v zákonnej lehote, postup správneho orgánu bol súladný s právnou úpravou § 24 ods.2 správneho poriadku, ak považoval zásielku za doručenú aj keď sa o tom účastníci konania nedozvedeli. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcov, že správny orgán svojím postupom im odňal právo podať námietky ako účastníkom konania. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom krajského súdu, ak aj došlo k pochybeniu pri vyhodnotení námietok ako podaných po lehote v súvislosti s doručovaním na adresu, ktorú žalobcovia uvádzali na všetkých svojich podaniach, toto pochybenie musia znášať samotní žalobcovia. Taktiež nie je možné opomenúť skutočnosť, že žalobcovia mali vedomosť o stavebnom konaní, keďže rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu bola vec vrátená stavebnému úradu na ďalšie konanie.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcov, ktorou namietali nezákonný postup správnych orgánov oboch stupňov, keďže mali postupovať v súlade s § 88 a ods. 1 prvá veta a mali skúmať, či dodatočné stavebné povolenie nebude v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi, vytýkajúc súdu prvého stupňa, že uvedeným rozporom medzi argumentáciou žalovaného a zákonnými ustanoveniami - § 88a ods. 1 stavebného zákona sa vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal. Krajský súd poukazom na právnú úpravu ustanovenú v § 88 ods. 1 písm. b/, v spojení s § 88a ods. 1,2,4,7 s § 62 ods. 1 a s § 66 ods. 1 stavebného zákona správne konštatoval, že z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že ak stavebný úrad zistí stavbu realizovanú bez stavebného povolenia, nemôže pristúpiť priamo k nariadeniu jej odstránenia, ale je povinný vždy najskôr skúmať, či takúto stavbu nemožno dodatočne povoliť postupom podľa § 88a stavebného zákona. Z rozhodnutia stavebného úradu ako aj z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v konaní postupovali a rozhodli podľa § 88a ods.1 stavebného zákona, z ktorých dôvodov neobstojí argumentácia žalobcov, že povinnosťou správnych orgánov oboch stupňov bolo postupovať v súlade s § 88 a ods. 1 prvá veta a mali skúmať, či dodatočné stavebné povolenie nebude v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že stavebný úrad potom ako mu rozhodnutie o povolení predmetnej stavby bolo odvolacím správnym orgánom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, postupoval v súlade so stavebným zákonom, keď preskúmal a vyhodnotil všetky zákonné požiadavky potrebné pre rozhodnutie o tom, či predmetnú stavbu je možné dodatočne povoliť, pričom nie je možné opomenúť skutočnosť, že v danom štádiu konania vzhľadom k tomu, že stavebník začal stavať aj bez platného stavebného povolenia, by aj z úradnej povinnosti začal konanie o dodatočnom

povolení stavby podľa § 88a ods.1 stavebného zákona.

Odvolací súd taktiež súhlasí s právnym názorom krajského súdu, že v konaní o dodatočnom povolení stavby je neopodstatnené spojenie tohto konania s konaním o umiestnení stavby. Pre konanie o dodatočné povolenie stavby právna úprava vzťahujúca sa na konanie o vydanie stavebného povolenia platí len primerane, vzhľadom na charakter tohto konania. Povinnosťou stavebného úradu v konaní o dodatočnom povolení stavby je skúmať, či stavba postavená bez platného stavebného povolenia nie je v rozpore s verejnými záujmami a v rámci tohto posudzovania je jeho povinnosťou predovšetkým skúmať, či postavená stavba je v súlade s požiadavkami určenými územným plánom. Odvolací súd taktiež zastáva názor, že v konaní o dodatočnom povolení stavby by nebolo ani účelné, aby toto územné konanie bolo spojené s konaním o umiestnení stavby, ktoré sa predpokladá len v prípade konania o vydanie stavebného povolenia budúcej stavby. Pokiaľ žalobcovia dali do pozornosti rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR, odvolací súd nemohol na ne prihliadať, pretože ide o judikatúru súdu Českej republiky.

Odvolací súd nepovažoval za správnu ani argumentáciu žalobcov vo vzťahu k záväznému stanovisku Hlavného mesta SR Bratislavy vydaného v preskúmvanej veci. Aj podľa názoru odvolacieho súdu Hlavné mesto SR Bratislava je zmysle § 140a ods. 1 písm. a/, v spojení s § 140a ods. 2 a s § 140b ods. 1 stavebného zákona dotknutým orgánom vydávajúcim záväzné stanoviská na účely konaní podľa stavebného zákona, poukazom na právnu úpravu § 29 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v spojení s § 4 ods.3 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Zo skutkových zistení je zrejmé, že stavebník predložil súhlasné záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislava zo dňa 7.7.2010, ktoré bolo týmto orgánom potvrdené aj následným stanoviskom zo dňa 29. 3. 2011, z ktorého vyplýva, že hlavné mesto posúdilo projektovú dokumentáciu stavby vo vzťahu k záväzným regulatívom funkčného využitia a priestorového usporiadania a dospel k záveru, že stavba je v súlade s územným plánom, poukazom na to, že pre dotknuté rozvojové územie je určený záväzný regulatív priemernej podlažnosti 2 - 3, pričom stavba je v danom prípade trojpodlažná + podkrovie, uvádzajúc, že v danom prípade ide o stavbu, ktorá má 3 nadzemné podlažia a štvrté má charakter podkrovia a zo STN 73 4301 vyplýva, že podkrovie je považované za podlažie, ale do celkovej podlažnosti stavby sa nezaráta. Záväzné stanovisko je pre správny orgán záväzný.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu mu predchádzajúceho konštatuje, že záver, ktorý stavebný úrad v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami stavebného zákona.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcov, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zistil skutkový stav, a preto na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcov uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť ich odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s §

246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcom, ktorí nemali úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.